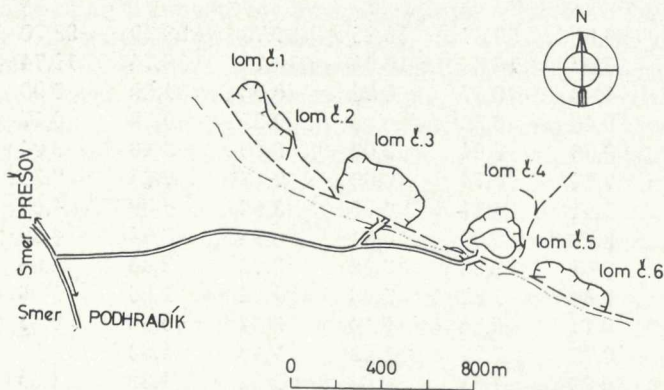

Príloha 4. Situácia lomov na lokalite Maglovec.

Fig. 4. Situation of faults at the locality of Maglovec.

Damburit — $\text{CaB}_2 \text{Si}_2\text{O}_8$. Tvorí radiálne lúčovité agregáty v dutinách čerstvých diorit-porfýritov. Je bielej farby, sklense lesklý, polopriehľadný. Má štiepaťnosť rovnobežnú s (001) a strednú tvrdosť. Je v dolných častiach lomu č. 3.

Fakolit — $(\text{Ca}, \text{Na}_2) \text{Al}_2\text{Si}_4\text{O}_{12} \cdot 6\text{H}_2\text{O}$. Chabazit bohatý na formy kryštalickej plochy, ktorý tvorí ružicové agregáty s kryštálmi šošovkovitého tvaru. Vystupuje v puklinách lomu č. 4.

Apatit — $\text{Ca}_5\text{PO}_4(\text{F}, \text{Cl}, \text{OH})$. Tvorí až 5 cm dlhé hexagonálne kryštálky. Má žltozelenú farbu, povrch potiahnutý hematitom, štiepaťnosť podľa (0001). Vystupuje v lome č. 6.

Tremolit — $\text{Ca}_2\text{Hg}_5\text{Si}_8\text{O}_{22}(\text{OH})_2$. Bežne vystupuje s apatitom. Je vláknitý, žltobielej farby.

Amiant — $\text{Ca}_2\text{Mg}, \text{Fe}_5(\text{Si}_4\text{O}_{11})_2(\text{OH})_2$. Je bežný spolu s apatitom a tremolitom. Tvorí vláknité agregáty 1,5–2,5 cm dlhé, hnedožltej až hnedočiernej farby.

4. Zamutov — ryodacitové tufy

Opustený lom 1 km západne od západného okraja obce Zamutov

(J. Tözsér)

Vo vrchnom badene (bolivino-buliminová a rotálievová zóna) sa v oblasti Zamutova začína mohutná ryodacitová vulkanická činnosť, ktorej produktom sú rozmanité druhy pyroklastík a domatické ryodacitové teleso budujúce kótu Valenčica. Vek vulkanizmu 15 ± 2 mil. rokov je dokázaný makrofaunisticky (J. Slávik 1968) aj absolútnym datovaním (G. P. Bagdasarjan — J. Slávik — D. Vass 1971).

Ryodacitové tufy vystupujúce v tejto oblasti sú popolovité a lapilové pemzové tufy. S lapilami ryodacitov a spravidla s ostrohrannými pemzami žltobielej farby s maximálnou veľkosťou do 1 cm prechádzajú na báze každého cyklu do hruboúlomkovitých facií. Opakovanie takéhoto cyklu je dobre viditeľné v odkryve, kde sa strieda niekoľko polôh ryodacitového tufu na báze hruboúlomkovitého s popolovou základnu hmotou. Smerom do nadložia sa materiál zjemňuje. Chemické zloženie horniny vo váhových percentách: SiO_2 70,67, TiO_2 0,07, Al_2O_3 13,50, Fe_2O_3 1,75, FeO 1,08, MnO 0,03, MgO 0,66, CaO 2,47, Na_2O 3,14, K_2O 3,24, P_2O_5 0,07, SO_3 0,01, $\text{H}_2\text{O}^+ \cdot \text{H}_2\text{O}^-$ — 0,51, strata žiňaním 4,86. Súčet 101,54 (J. Slávik — J. Tözsér 1973).

Ryodacit kóty Valenčica, ktorý je extruzívnou faciou opísaného vulkanizmu, je sivoružovkastej až fialkastej farby. Je fluidálny, so striedaním sivých a ružovofialových prúžkov milimetrového radu.

Štruktúra horniny je hemikryštalická s hyalopiliticko-trachytickým vývojom základnej hmoty. Porfyrické výrastlice tvorí plagioklas, hyperstén a kremeň, základnú hmotu vulkanické sklo, v ktorom sú drobné lišty plagioklasov, obtekajúce porfyrické výrastlice. Prítomný je aj magnetit.

Podľa M. Kaličiaka (1971) plagioklas zastupuje oligoklas až andezín veľkosti okolo 1,0 mm, hyperstén je idiomorfný až hypidiomorfný, stĺpčekovitý, so slabým pleochroizmom a s priemernou veľkosťou 0,6 mm.

Chemické zloženie horniny: SiO_2 69,06, TiO_2 0,29, Al_2O_3 15,93, Fe_2O_3 2,04, FeO 0,28, MnO 0,02, MgO 0,08, CaO 2,59, Na_2O 3,13, K_2O 2,80, P_2O_5 0,07, SO_3 st., S 1,14, strata žiňaním 3,17, súčet 100,60 (M. Kaličiak 1973).

M. Kuthan (1948) a J. Šalát (1955) pokladajú tieto horniny za latit.

5. Zamutov — pyroxenické andezity

Kameňolom 2 km západne od západného okraja obce

(J. Tözsér)

Spodnú časť vulkanických polí medzi Banským a Zamutovom smerom do Bustovej doliny budujú čerstvé jemno- až strednozrnné, tmavosivé až čierne, niekedy hnedasté pyroxenické andezity s lavicovitou a blokovitou odlučnosťou. V úplnej prevahe sú pyroklastické (najmä hruboklastické) fácie týchto andezitov, v nevelkej miere sa na stavbe tohto územia zúčastňujú aj lávové prúdy spomínaných andezitov. Efúzívne a explozívne fácie predmetných pyroxenických andezitov budujú komplex Ošvárskej, spodnej vulkanickej etáže Slanského pohoria. Komplex Ošvárskej sa v tomto území vyčleňuje na základe toho, že v jeho nadloží vystupujú na niekoľkých miestach limnokvarcity, ktoré pokladáme za súčasť červenického vulkanosedimentárneho súvrstvia (ekvivalent sejkovského uhľonosného súvrstvia v podvihorlatskej panve), ktorý, ako to vychodí z predchádzajúceho textu (pozri lokalitu 1), rozdeľuje posarmatský andezitový vulkanizmus do dvoch vulkanických etáží.

Vulkanické centrá komplexu Ošvárska nemožno jednoznačne identifikovať, pretože jeho prevažnú časť prikrývajú mladšie vulkanity. Súdiac podľa granulometrie pyroklastík a rozšírenia komplexu, sa dá predpokladať, že vulkanické centrá tohto vulkanizmu boli kontrolované pozdĺžnymi zlomovými líniami.

Podľa M. Kaličiaka (1971) je štruktúra andezitov hemikryštalická až hyalopilitická a trachytická.

Porfyrické výrastlice (20–40 % hmoty horniny) tvorí tabuľkovitý, zriedkavejšie stĺpčekovitý plagioklas (andezín až labradorit). Ich priemerná veľkosť je okolo 0,8 mm.

Pyroxény zastupuje najmä hyperstén, sporadicky diopsid až augit. Majú stĺpčekovitý tvar, idiomorfne až hypidiomorfné obmedzený, veľkosť od 0,6 do 1 mm, sporadicky i nad 2 mm. Časté sú v nich uzavreniny drobných jedincov magnetitu a apatitu.

Základnú hmotu tvorí vulkanické sklo, v ktorom je veľké množstvo drobných plagioklasov, pyroxénov a magnetitu, ktoré obtekajú porfyrické výrastlice.